

[Skatteministerens]

skaffer skødestempel på ejerboligers handel, også en afskaffelse på stempelområdet af virkningerne af den såkaldte kartoffelkur.

Da jeg ved, at hukommelse ofte er meget kort, kan jeg ikke lade være med at minde om, hvad det var for en situation, disse stempelafgifter, sammen med en række andre initiativer, blev gennemført i.

Hvis vi ser tilbage på 1986, kan vi konstatere, at det var det tidspunkt, hvor der var et lånefinansieret overforbrug. Det var – lidt humoristisk sagt måske – den periode, hvor folk holdt op med at gå i pengeinstitut for at hente checkhæfter. Man skrev eller ringede efter dem i stedet for, for det krævede en ret god karakterstyrke at komme ud af døren igen uden at få et lån i nakken. Pengeinstitutterne, kreditforeninger m.v. lånte ud i stor stil, og vi må vel sige, at det er vendt tilbage i form af nogle voldsomme underskud og tab i den finansielle sektor.

Det andet, der var tilfældet, var, at vi stod over for et betalingsbalanceunderskud, som endte med at være på 36 mia. kr. Det var situationen, fordi skattereformen endnu ikke var trådt i kraft, hvor man fik refunderet 73 pct. af den renteudgift, man havde, over skattefradraget for renteudgifterne, hvis man havde en indkomst på i daværende kroner ca. 180.000 og derover. Det var i den periode, hvor huspriserne eksploderede og havde haft en meget voldsom stigningstakt igennem en længere periode.

Det var i øvrigt også den periode, hvor arbejdsløsheden lykkeligvis faldt, og hvor der faktisk på visse håndværksområder og andre områder var ved at opstå flaskehalse.

Det var i den situation, man kom med forslag, som skulle forsøge at løse datidens problemer med hensyn til betalingsbalance og med hensyn til et større forbrug, end der var reel basis for, når det gjaldt om at få skabt en bedre balance.

Hvis vi sammenligner med den situation, vi har, må vi vel sige, at den er meget tæt på at være diametralt modsat. Huspriserne er faldet konstant siden 1987. Vi kan diskutere, hvorfor huspriserne falder. Jeg tror, at de falder helt generelt som en følge af usikkerhed. Det kan selvfølgelig være en usikkerhed med hensyn til, hvad der sker lovgivningsmæssigt, men jeg tror, at den største usikkerhedsfaktor er frygten for, om man kan bevare sin indkomst og bevare sit arbejde.

Derfor er de forslag, regeringen har præsenteret her, et bidrag til at trække i positiv retning, til at skabe større aktivitet og dermed større tryghed ude i familierne, ude i virksomhederne, når det drejer sig om at turde disponere, for hvis vi får den psykologiske virkning af disse forslag sammen med en række andre forslag, og hvis det lykkes os at få skabt en større tro på fremtiden med mindre utryghed, er det den grundlæggende forudsætning for, at vi kan få vendt udviklingen, at vi kan få en anden stemning, som igen kan knække en arbejdsløshedskurve, der også siden 1987 kun er gået opad, og få den vendt, så den igen kan begynde at kravle den rigtige vej nedad.

Hr. Pelle Voigt har antydnet, at vi har taget andet og mere, end hvad der vedrører handelen med ejerboliger, med ind i dette forslag. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at der er en ganske tæt sammenhæng i det, vi gør. Hvis vi f.eks. normaliserer stempelafgiften fra de 4 pct. ned til det, der har været normalt – 1 1/2 pct. – på pantebrev, er der ganske enkle omgåelsesmuligheder, der gør det muligt at lave et pantebrev om til et ejerpantebrev, og derfor er man nødt til, hvis man vil undgå disse omgørelser, at tage ejerpantebrevene med.

Næste trin er at spørge: Jamen hvad så med familier, der har friværdi i deres bolig, og som kan benytte et ejerpantebrev som sikkerhed for at låne til en bil? Er det rimeligt, at vi stiller dem anderledes og bedre end dem, der bor til leje, og som skal benytte et løsørejerpantebrev? Det mener vi ikke i regeringen, og derfor har vi skabt en ligestilling, om jeg så må sige, mellem de ejere, som ikke har friværdi, samt dem, der bor til leje, og de ejere, der har friværdi. Hvis så vi tager det skridt, som vi har valgt at gøre i forhold til løsørejerpantebrev, er der en helt naturlig sammenhæng over til kontraktkøb, fordi de konkurrerer med hinanden.

Derfor skal man bare være opmærksom på, at hvis man piller ved enkeltlementer i dette forslag, så piller man ved en sammenhæng, hvor vi sandsynligvis ikke får 5 øre mere i provenu, men hvor man skal foretage nogle måske lidt mere indviklede transaktioner for at nå det samme resultat. Det beder jeg bare om at man under det videre udvalgsarbejde er opmærksom på, så vi ikke begynder at lave kosmetiske ændringer, som alene betyder et større bureaukrati. Det mener jeg ingen af os har behov for eller kan være tjent med.